

Hồi 7

Sát Mạng Phi Dao

Một lá cờ vuông vuông khá lớn, trên mặt đề bốn chữ “Dục Ký Thương Hàng”

Bên ngoài phòng khách có nhiều chiếc ghế dài, ánh nắng hắt vào ấm áp, nhiều gã đại hán đang ngồi tán gẫu với nhau, chắc họ đã làm xong công việc trong ngày.

Chỉ qua cung cách là nhận rõ họ đều đã từng lăn lộn giang hồ, chắc chắn họ là những kẻ “Hộ Xa” của Lạc Hàng Chủ.

Tên thiếu niên khi này đã tức trực trước cửa và Lạc Hàng Chủ hỏi ngay:

- Sao ? Hà Cửu Gia đã đến chưa ?

Tên thiếu niên lật đật cúi đầu:

- Bẩm chủ nhân, Hà Cửu Gia đã tới và Ba quản sự đang thù tiếp.

Lạc Hàng Chủ bảo tên thiếu niên dẫn ngựa của Phí Độc Hành ra sau rồi hai người sánh bước đi vào.

Dục Ký Thương Hàng bên ngoài không thấy đồ sộ, nhưng khi vào bên trong thì lại rộng lớn vô cùng.

Cách phòng tiếp khách bên ngoài, qua một sân rộng, ăn sâu vào xa nữa gồm bốn năm dãy nhà dài, đầu ngoài đã sẵn năm sáu sân bàn rộng, hai hai mươi đại hán tay xoắn ngực trần đang ngồi ăn uống.

Vừa thấy Lạc Hàng Chủ bước vào, đám đại hán cùng một lượt đứng lên.

Lạc Hàng Chủ khoát tay cười :

- Chư vị đường xa mệt nhọc, xin cứ ăn uống tự nhiên.

Như để cho thuộc hạ tự nhiên, Lạc Hàng Chủ chỉ nói chớ không dừng lại, hắn đưa Phí Độc Hành đi thẳng vào trong.

Trong phòng khách có hai người.

Lão già cao ốm trạc năm mươi, một người nữa nhỏ tuổi hơn, nhưng sắc diện phong trần, tinh thần quắc thước, trên tay cầm cái ống điếu dài đen bóng.

Chỉ cần nhìn vị trí nơi bàn cũng đủ thấy người cầm ống điếu là khách, còn vị lớn tuổi hơn chắc chắn là Ba Quản Sự của Dục Ký Thương Hàn.

Khi Lạc Hàng Chủ và Phí Độc Hành bước vào, cả hai người trong phòng khách đều đứng dậy tiếp nghinh.

Vừa thấy vị “Ba Quản Sự” là Phí Độc Hành hơi khựng lại nhưng chỉ một thoáng hấn giữ ngay được vẻ tự nhiên.

Lạc Hàng Chủ chụp vai người cầm ống điếu lay lay:

- Lão Chủ, quá mức rồi nghe, lâu quá, báo hại bấy sâu rượu trong bụng tôi kêu réo um xùm.

Người cầm ống điếu cười cười :

- Sâu rượu mà gọi Ba Quản Sự lại chỉ một... bình trà, định tìm anh khiếu nại đây.

Lạc Hàng Chủ cười ha hả:

- Chơi nhau phải không ? Được rồi, chuẩn bị là vừa. Sao ? Dọc đường yên ổn cả chứ ?

Người cầm ống điếu liếc nhanh phía Phí Độc Hành và đáp nhỏ:

- Chút đã, chút nữa rồi sẽ nói chuyện đó.

Lạc Hàng Chủ gật gật đầu :

- À à... đây là Phí bằng hữu từ Liêu Đông mới đến...

Phí Độc Hành bước tới vòng tay :

- Không dám, tại hạ tên Phí Độc Hành.

Người cầm ống điếu cũng vòng tay:

- Tại hạ tên Hà Cửu Như, lập nghiệp vùng Trương Gia Khẩu.

Lạc Hàng Chủ quay qua chỉ người đang tiếp khách:

- Đây là vị quản sự của Dục Ký Thương Hàng, họ Ba.

Phí Độc Hành vòng tay chào và vắn để chiếc nón rộng vành trên đầu chớ không lấy xuống.

Ba Quản Sự nhìn xuyên qua vành nón bằng tia mắt chăm chú:

- Có phải Phí bằng hữu vừa gởi hành lý tại bốn hàng ?

Phí Độc Hành đáp:

- Vâng, tại hạ đến tìm Lạc Hàng Chủ.

Lạc Hàng Chủ nói với Hà Cửu Như:

- Lão Cửu, vị Phí bằng hữu đây đến hỏi thăm một chuyện, nhưng tôi không biết, may có anh đến đây xem có thể giúp được chăng.

Hà Cửu Như nhướng mắt:

- Chẳng hay Phí bằng hữu muốn hỏi chuyện gì ?

Phí Độc Hành chưa kịp đáp thì Lạc Hàng Chủ đã nhanh miệng thuật lại chuyện hỏi thăm.

Hà Cửu Như cau mày trầm ngâm:

- Sáu bảy năm về trước, lâu quá, xin cho tại hạ suy nghĩ lại...

Lạc Hàng Chủ kéo ghế:

- Ngồi, mời ngồi rồi thong thả nói chuyện sau.

Chủ khách ngồi xong, Ba Quản Sự đặc biệt trao một chén trà tận tới trước Phí Độc Hành, trong lúc trao chén trà, hấn len lén nhìn xuyên dưới vành nón rộng.

Hắn chỉ nhìn qua một cái, sắc mặt hắn biến đổi thật nhanh.

Hà Cửu Như vụt hỏi:

- Chẳng hay Phí bằng hữu tìm thân thích mà nam hay nữ và khoảng bao nhiêu tuổi ?

Phí Độc Hành đáp:

- Một cô gái, sáu bảy năm về trước nàng độ mười tám, mười chín tuổi.

Hà Cửu Như gõ gõ tay lên mặt bàn:

- Như thế thì đúng rồi, vị cô nương đó có phải họ Giải hay chăng ?

Phí Độc Hành rúng động:

- Đúng rồi, như thế thì chắc Hà Cửu gia có biết ?

Hà Cửu Như gật gật đầu :

- Phải, sáu bảy năm về trước, có hai người chuyện vận hàng từng chuyến, gọi là “Đơn Hành”, đó là Lão Triệu mặt rỗ và Đinh đầu sói, người ta thường gọi tắt là “Triệu rỗ” và “Đinh sói”, sau một chuyến đi về Trương Gia Khẩu, họ có dẫn theo một cô gái, nghe nói cô ta họ Giải. Người ở Trương Gia Khẩu không lạ gì hành vi khốn nạn của hai tên đó, nên thấy chúng dẫn một cô gái hiền lành về là ai ai cũng lắc đầu tội nghiệp, nhiều người đã không tiếc lời nguyện rửa hai tên đốn mạt...

Phí Độc Hành chận hỏi:

- Hai người mà Hà Cửu gia nói đó, hiện vẫn còn ở Trương Gia Khẩu ?

Hà Cửu Như hơi do dự:

- Còn thì vẫn còn, lúc mới đến, vị cô nương họ Giải đó cùng ở chung với chúng, sau này còn ở đó hay không thì không được biết, vì chuyện quá lâu năm, lần lần người ta cũng quên luôn. Tôi chỉ biết được một điều chắc chắn là sau sáu bảy năm, ngày nay, từ địa vị một kẻ “vận hàng góp” như họ, bây giờ nổi tiếng như cồn...

Lạc Hàng Chủ nhượng mắt:

- Phát tài à ?

Hà Cửu Như lắc đầu :

- Nếu phát tài không thì đâu thành vấn đề, đằng này khí thế của họ lên một cách quá cao.

Lạc Hàng Chủ gật đầu cười :

- Biết rồi, nhứt định là họ đã có “gốc” để ôm.

Phí Độc Hành hỏi:

- Cửu gia, hai người đó chắc đến Trương Gia Khẩu hỏi thăm thì không khó lắm ?

Hà Cửu Như nhìn thẳng vào mặt hắn:

- Phí bằng hữu...

Phí Độc Hành cười :

- Không phải tại hạ không nghe thấy chuyện Cửu gia vừa nói về họ, nhưng chuyện quá cần kíp nên đành phải hỏi cho rõ, đa tạ Cửu gia và Lạc Hàng Chủ đã hết lòng chiếu cố.

Hà Cửu Như nói:

- Triệu rồ và Đinh sói hiện tại danh khí khá lớn, gần như bao trùm cả Trương Gia Khẩu, vì công việc làm ăn, ở đây tại hạ còn dám gọi tục danh nhưng khi đến Trương Gia Khẩu là phải tôn xưng “Triệu gia”, “Đinh gia” râm rắp.

Phí Độc Hành đứng lên vòng tay:

- Đa tạ Cửu gia.

Quay lại Lạc Hàng Chủ, hắn nói luôn:

- Tại hạ sẽ nhớ mãi tại Thừa Đức Phủ này có một vị bằng hữu, bây giờ tại hạ xin phép cáo từ.

Nhưng hắn vừa quay mình ra thì từ bên ngoài một gã đại hán chạy bay vào vừa thở vừa nói:

- Cửu gia, Trương Khoái Mã đã bị chúng giữ rồi !

Hà Cửu Như biến sắc:

- Bọn này làm quá...

Lạc Hàng Chủ hỏi:

- Lão Cửu, chuyện gì đã xảy ra, trên đường đi đã có lôi thôi à ?

Ba Quân Sự đằng hắng và ngậm đưa mắt về Phí Độc Hành.

Lạc Hàng Chủ hội ý nín luôn...

Cũng may trong lúc đó, từ cửa hông bên trái, làn gió nhẹ thốc vào, mang theo mùi phấn hương phưng phức, tiếp theo là một cô gái áo hồng thoăn thoắt bước vào.

Gian phòng có cô gái bước vào vùng sáng rỡ. Nàng không phải là hạng tuyệt sắc, nhưng viền mi cong cong, đôi mắt to to, mũi nhỏ mà thẳng, miệng nhỏ mà hồng, tròng đen của đôi mắt lóng lánh như hai hạt ngọc huyền, nhứt là đôi má lúm đồng tiền phơn phớt càng làm cho người nhìn vào xao xuyến...

Chưa tới chỗ là cô gái áo hồng đã kêu lên:

- Cha, Cữu thúc, chuyện gì đã xảy ra ?

Lạc Hàng Chủ khoát tay vào trong:

- Con nít biết gì, chỗ người lớn nói chuyện.

Phí Độc Hành vừa đứng lại, nghe câu nói của Lạc Hàng Chủ, hấn mỉm cười bỏ đi luôn.

Như thấy mình nói lỡ lời, Lạc Hàng Chủ vội kêu:

- Phí bằng hữu, xin đừng hiểu lầm câu nói của tại hạ...

Phí Độc Hành quay lại mỉm cười :

- Đâu có, Lạc Hàng Chủ đã quá lời, mỗi nhà đều có những chuyện riêng, đôi khi chuyện riêng đó người ngoài không nên tọc mạch, huống chi đã có vị Quán Sự tại đây thì đâu có chuyện gì lại không thể giải quyết.

Lạc Hàng Chủ như không hiểu được câu nói đó, hấn hơi ngơ ngác:

- Phí bằng hữu muốn nói...

Phí Độc Hành cười :

- Lạc Hàng Chủ, “Trại Uất Trì” vốn là một nhân vật lừng lẫy giang hồ...

Hấn nói thêm một câu khó hiểu, kèm theo danh hiệu của một người và hấn lại bỏ đi luôn.

Ba Quán Sự vùng lên tiếng :

- Phí bằng hữu, xin thỉnh dừng lại vài giây...

Phí Độc Hành quay lại:

- Ba Quán Sự có điều chi dạy bảo ?

Ba Quán Sự đáp:

- Tại hạ thật không có được đôi mắt sáng...

Phí Độc Hành cười cười chận ngang:

- Ba Quản Sự nói khéo quá, đã nhìn tại hạ mấy lần mà Ba Quản Sự vẫn không nhớ, bao nhiêu đó không đủ chửi tở tại hạ là kẻ vô danh tiểu tốt hay sao ?

Ba Quản Sự cũng cười :

- Chính Phí bằng hữu nói còn khéo hơn nữa đó, nhưng chẳng hay Phí bằng hữu đến đây là để hỏi thăm tin thật đó sao ?

Phí Độc Hành hỏi lại:

- Cứ theo Ba Quản Sự thì thấy thế nào ?

Ba Quản Sự ngập ngừng:

- Tại hạ chỉ thấy chuyện trùng hợp thật hay ho...

Hắn nói chưa dứt câu thì cô gái áo hồng vụt thét lên, bàn tay ngọc của nàng dựng thẳng ra chĩa ngay vào hệ sườn của Phí Độc Hành.

Hai chân vẫn đứng y một chỗ, Phí Độc Hành chỉ nghiêng nhẹ thân trên, ngọn đòn của cô gái trượt xốt ra ngoài.

Hắn cười :

- Cú đánh vào trọng huyệt như thế là tuyệt diệu, nhưng cô nương đã nhầm lẫn người, bên ngoài có kẻ chuẩn bị tràn vào, kẻ đó mới cần đối phó.

Chưa ai có một phản ứng nào thì bên ngoài quả có tiếng bước chân dồn dập...

Một tên đại hán chạy vào hốt hải:

- Cửu gia, bên ngoài có hai người tìm đến.

Hà Cửu Như biến sắc, hắn nhìn quanh và bước vội ra ngoài...

Lạc Hàng Chủ và cô gái áo hồng cũng bước nhanh theo.

Chỉ có Ba Quản Sự thì không đi, lão đứng nhìn Phí Độc Hành trân trân.

Phí Độc Hành cười:

- Nếu Ba Quản Sự cảm thấy không được yên tâm thì cứ bám sát bên tại hạ để đề phòng.

Vừa nói, hắn vừa bước ra theo.

Hắn nói thật đúng tim đen của Ba Quản Sự, vì khi hắn bước ra thì lão ta bám sát theo.

oOo

Tình hình bên ngoài bây giờ đã hoàn toàn thay đổi.

Đám đại hán ngồi ăn uống khi nãy đã đứng lên, họ không ăn cũng không uống rượu, có nhiều người đang cầm cái dùi gà cũng quên ăn mà quên luôn chuyện buông bỏ vào trong chén.

Tình hình đến với họ hình như quá đột ngột và trầm trọng.

Hà Cửu Như, Lạc Hàng Chủ và cô gái áo hồng đứng giăng hàng ngang trước thềm, đối diện với cửa ngoài.

Cách khoảng sân không rộng lắm, có hai người đã bước quá vào cửa, hai gã đại hán áo đen, tên đứng trước ốm cao, có bộ mặt dài như mặt ngựa, tên đứng sau tuổi có vẻ nhỏ hơn, nhưng tướng mạo cực kỳ hung ác.

Cả hai đứng khoanh tay ưỡn ngực nhìn vào trong với một thái độ vô cùng ngạo mạn.

Hà Cửu Như vòng tay:

- Tại hạ là Hà Cửu Như, chỉ huy đoàn lạc đà vận hàng, hóa tử Trương Gia Khẩu đến đây, chẳng hay nhị vị có điều chi dạy bảo ?

Gã mặt ngựa ném tia mắt lạnh lùng:

- Vị nào là Lạc Hàng Chủ của Dục Ký Thương Hàng ?

Lạc Hàng Chủ nhích lên:

- Lạc mỗ xin ra mắt, dám xin thỉnh giáo ?

Gã mặt ngựa buông tay đang khoanh trước ngực, một tiếng gió rít lên, một ngọn Phí Dao cắm phập dưới chân Lạc Hàng Chủ, cách khoảng chưa quá gang tay.

Nền gạch cứng bị ngọn tiểu đao xuyên lút, cán đao run bần bật, chùy đuôi đỏ phất phơ.

Gã mặt ngựa hất hàm:

- Chắc Lạc Hàng Chủ có biết qua vật đó ?

Lạc Hàng Chủ hơi tái mặt:

- Sát Mạng Phí Dao !

Hà Cửu Như biến sắc...

Lạc Hàng Chủ lấy lại bình tĩnh thật nhanh:

- Chắc tại hạ đang được hội kiến với Mã đại gia ?

Gã mặt ngựa nhếch môi:

- Đúng, tại hạ là “Sát Mạng Phí Dao” Mã Thất, được lệnh chủ nhân đến đây gặp Lạc Hàng Chủ...

Lạc Hàng Chủ chặn hỏi:

- Chẳng hay có chuyện chi ?

Mã Thất đáp:

- Năm nay làm ăn khó quá, chúng tôi người đông mà số trâu lại bị thất luôn, chủ nhân chúng tôi nghe tin có hàng từ Trương Gia Khẩu đến đây, nên muốn thương lượng tạm mượn dỡ ba phần, một phần ba số hàng nguyên vẹn...

Thấy Lạc Hàng Chủ mấp máy đôi môi, Mã Thất đưa tay chặn lại:

- Đây là thông lệ của những chuyến hàng từ Trương Gia Khẩu đến, còn từ Thừa Đức ngược lên miền bắc thì khỏi, nghĩa là không hề thiệt hại đến quyền lợi của các xa đội vùng thổ Thừa Đức, dám mong Lạc Hàng Chủ rộng lòng cho chúng tôi chia chút cơm thừa.

Lời lẽ của hắn có vẻ nhún nhường, nhưng thái độ lại ngạo mạn, hắn nói với tất cả dáng cách của người ra lệnh.

Lạc Hàng Chủ đáp:

- Vâng, Lạc mỗ đã hành nghề bao nhiêu năm nay, qui củ đó tự nhiên đã biết và thấy rất cần làm, tuy nhiên, nếu với giá “một phần ba” số hàng chưa bán thì Lạc mỗ cảm thấy hơi quá nặng...

“Sát Mạng Phí Dao” Mã Thất nhướng mắt:

- Nhiều hay ít thì cũng là chuyện giữa chúng tôi đối với xa đội Trương Gia Khẩu, vì hàng chưa cất xuống, không quan hệ, không thiệt hại gì cho Thương Hàng của Lạc Hàng Chủ, chủ nhân chúng tôi chỉ mong Lạc Hàng Chủ làm ngơ cho là được.

Lạc Hàng Chủ mỉm cười:

- Xa đội chuyển hàng từ Trương Gia Khẩu đến đây vốn không phải đổ hàng tại Thừa Đức, mà chỉ ghé để nghỉ chân, từ trước đến nay cũng chưa hề có cánh nào trong bằng hữu giang hồ làm khó dễ, cho nên cứ cho là một phần ba cũng không phải lớn, nhưng nếu chuyện này thành thông lệ thì các xa đội chắc không còn đủ cơm ăn.

Mã Thất trầm giọng:

- Nói như thế có nghĩa Lạc Hàng Chủ không bằng lòng cho bọn này kiếm một chén cơm ?

Lạc Hàng Chủ vẫn ôn tồn:

- Mã đại gia, Lạc mỗ là con người làm ăn lâu năm trên chốn giang hồ, nhờ giang hồ mà sống, Lạc mỗ không khi nào không nghĩ đến bằng hữu được.

Mã Thất gật gật đầu:

- Tốt, tốt, tốt lắm, con người thẳng thắn, lời nói cũng thẳng luôn, chủ nhân chúng tôi rất ngưỡng mộ những bậc thẳng thắn như thế ấy. Vị bằng hữu của Lạc Hàng Chủ chắc chắn là bọn này phải... kết giao mới được.

Và hắn quay nhanh về phía Hà Cửu Như, giọng hắn sắc lạnh:

- Hà gia, bây giờ hãy nói chuyện giữa chúng ta.

Hà Cửu Như đằng hắng như để trấn tĩnh:

- Mã gia, bất luận làm một việc gì cũng cần có chính danh, xin Mã gia cho chiêm ngưỡng qua kỳ hiệu, và nhứt là cần cho biết quý chủ nhân đó là ai ?

Mã Thất gần giọng:

- Điều đó không cần...

Hà Cửu Như đưa tay chặn nói:

- Rất cần, bất cứ làm một chuyện gì, qui củ không thể bỏ. Quý chủ nhân có cho người bảo với tại hạ trước khi vào Thừa Đức rằng: “Nhập Thừa Đức Phủ không khó, nhưng ra Thừa Đức Phủ mà không có gì để lại thì chắc chắn không dễ được”, vì thế sau khi nhập Thừa Đức Phủ, tại hạ đang định yết kiến quý chủ nhân, vì chuyện chặn đường bức bách vốn là chuyện đã làm mất qui củ giang hồ.

Mã Thất cười lạt:

- Tốt, lý lẽ thật vững vàng. Hay, thật xứng đáng người làm đầu xa đội Trương Gia Khẩu. Cứ đúng theo thông lệ của bọn này, muốn không cũng được, xa đội cứ ở đây... ăn chơi, còn chuyện bắt giữ gã “Tiền Tiêu” của xa đội là chuyện phải làm, làm đúng.

Hà Cửu Như dậm trả lời, nhưng Mã Thất lại nói luôn:

- Không có nói chuyện dài dòng mất thì giờ, gã “Tiền Tiêu” Khoái Mã họ Trương của xa đội hiện ở trong tay ta, hẹn cho các người trong vòng một tiếng đồng hồ sau, bằng không gã họ Trương kể như... không về nữa và xa đội của các người cũng sẽ được lưu mãi tại thành Thừa Đức.

Hà Cửu Như cười nhạt:

- Bắt người để bức bách đúng là chuyện không thể gọi là anh hùng hảo hán, các hạ cứ thả người của ta ra, ta sẽ ra khỏi thành Thừa Đức cho các hạ nhìn mãn nhãn.

Mã Thất cười sần sặc:

- Bắt người để bức bách? Ai nói thế ? Người cho rằng anh em bọn này chỉ dùng cái ngón đòn đó và nhờ vào ngón đó thôi à ? Không, người đã lầm, chỉ dựa vào môn đó thì bọn ta làm sao có cơ ăn dài dài cho tới ngày nay ? Nè, đừng có dòm kệt cửa mà cho rằng người bên ngoài đẹp lép, người không cần phải đợi lâu, cứ thử với “Mã gia” ngay bây giờ đi rồi biết, nếu trong đám có mặt ở đây của các người, có kẻ nào hạ được Mã gia một chiêu, chỉ cần một chiêu thôi, ta bảo đảm gã họ Trương của người sẽ được thả ra lập tức.

Hà Cửu Như nhướng mắt:

- Tốt, thử xem !

Hắn dắt cái ống điếu vào lưng và dợm bước ra, nhưng một tên đại hán trong xa đội vội đón lại:

- Cửu gia, xin cho phép thuộc hạ được thử trước.

Hà Cửu Như nhìn chăm vào gã đại hán và khẽ gật đầu:

- Lục Báo, hãy cẩn thận.

Ông ta khoát tay và lui bước lại.

Lục Báo quả xứng với cái tên, hắn hầm hừ y như một con báo dữ, hắn bước nhanh về hướng Mã Thất và hắn không nói một tiếng nào, vì khi vừa tới đúng tầm thì hai nắm tay của hắn đã lên tiếng trước.

Mới một chiêu “ra mắt” mà hắn đã áp dụng “luân quyền” cả hai nắm tay hắn như hai cục sắt nguội cùng tung ra một lượt.

Người đứng ngoài chỉ thấy hắn nhấc tay lên và sau đó là nghe tiếng gió, vì không phải hắn đánh một lượt mà tay trước tay sau, nhưng lối “luân quyền” quá nhanh, cho nên gió không đi thẳng mà lại cuộn vào nhau như trốt.

Mã Thất đứng yên một chỗ, hắn nhìn Lục Báo không nháy mắt, hai tay vẫn buông xuôi.

Hắn tránh quyền bằng nửa thân trên và tránh thật chậm.

Ngọn “luân quyền” của Lục Báo sang tới chiêu thứ sáu...

Bứt !

Con trốt vì hai nắm tay cuốn nhanh của Lục Báo tắt im.

Cuộn gió tắt đúng vào đầu chiêu thứ bảy.

Cổ tay phải của Lục Báo nằm cứng trong bàn tay của Mã Thất.

Không ai thấy hắn nhấc tay lên, hắn nhấc quá nhanh, nhưng phần khác vì mọi người cứ nhìn vào mặt hắn.

Bất cứ người nào có biết qua về võ, người ta đón chiêu nhau bằng cách nhìn vào gương mặt chứ không phải nhìn vào chiêu thế, người ta chỉ bắt tạt ở khóe mắt, ở chót mũi hoặc ở vành môi.

Nhưng khi cổ tay của Lục Báo nằm cứng trong bàn tay của đối phương, không một ai nhìn ra sự thay đổi nào trên gương mặt của Mã Thất.

Công lực cũng như chiêu thế của Lục Báo thấp quá xa.

Cánh tay Mã Thất vung ra, Lục Báo bắn lùi vô tận góc sân, tay trái cầm uyển mạch của tay phải, mồ hôi trên trán hắn nhỏ xuống ròng ròng.

Không dám cho tên thuộc hạ nào thử nữa, Hà Cửu Như bước nhanh lên...